

Чл. 6. Сички стари права и привилегии на Българската Черква да ѝ се повърнатъ, както и Епархиитѣ, които сж зависяли отъ старитѣ български Патрияршии: Търновска, Охридска и Ипекска.

Нейната властъ да се простира върху сичкитѣ християнски населения на Епархиитѣ ѝ.

Ваше Величество,

Слѣдъ като благоволихте да ни позволите, да изразимъ желаніята на Българскій народъ, и да Ви прѣдставимъ главнитѣ основи на Конституцията, която ще потвърди нашата автономия, като опрѣдѣлява нейнитѣ основи, — благоволете да чуете съ снисходителность и онова, що ни остава още да изложимъ като заключение на онова, което имаме честъта да кажемъ по-горѣ.

Ние сме напълно увѣрени, че Ваше Императорско Величество не ще поглѣдне съ недовѣреность постѣпката, която правимъ съ дълбоко почитание днесъ до Престола на В. Имп. В. Нашитѣ желанія вмѣсто да изразяватъ нѣкое чувство за възпротивление срѣщу Импер. Правителство, тѣ доказватъ напротивъ, че ние искрено желаемъ, да останемъ прилѣпени до Прѣстола на славнитѣ Султани, и сж едно ново поручителство за нашата вѣрность толкосъ пѣти опитана въ течение на вѣкове. Исполнението на тѣзи желанія би произвело неизброими ползи за цѣлата Империя. Ние не вѣрваме, че между свѣтниците на В. И. В. ще се намѣри нѣкой, който да ги прѣзре. Смѣло казваме, че ако да се намѣряше такъвъ единъ свѣтникъ, той би билъ черъ прѣдатель и неприятель на Империята.

Шестъ милиона българи, Ваше Величество, дѣятелни, здрави, юнаци, които населяватъ империята, като се простиратъ отъ свѣтлия прѣстолъ на В. Величество, до края на Тесалия и до границитѣ на Сърбия и Албания, ягко съединенъ съ османскія народъ чрѣзъ общи интереси, не сж нѣщо за презиране. Когато нашата автономия се признае и потвърди подъ славния скиптръ на Султанитѣ, които ще бждатъ и царѣ на българитѣ, защо да не бждемъ и ний за Отоманската Империя една помощъ и едно